

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 5/2020- 10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2020 v pléne zloženom z predsedu Ivana Fiačana a zo sudcov Jany Baricovej, Ladislava Duditša, Libora Duľu (sudca spravodajca), Miroslava Duriša, Rastislava Kaššáka, Jany Laššákovej, Miloša Maďara, Petra Molnára, Petra Straku, Ľuboša Szigetihó a Martina Vernarského predbežne prerokoval návrh Okresného súdu Žiar nad Hronom, zastúpeného sudcom Okresného súdu Žiar nad Hronom, na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade ustanovenia „§ 6 Zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi (aktuálna právna úprava § 13 Zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov)“ s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 4 a čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Návrh Okresného súdu Žiar nad Hronom o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Návrh a argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 5. apríla 2019 doručený návrh Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej aj „okresný súd“ alebo „navrhovateľ“) na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o súlade ustanovenia „§ 6 Zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi (aktuálna právna úprava § 13 Zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov)“ s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 4 a čl. 40 ústavy (ďalej len „návrh“).

2. V zmysle čl. X bodu 5 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 zo 16. októbra 2019 bola vec navrhovateľa 17. októbra 2019 prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi.

3. Navrhovateľ svoj návrh odôvodňuje predovšetkým tým, že žalobou doručenou pôvodne Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) 3. októbra 2013 sa žalobcovia domáhali proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“), preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej vydaného pod č. 20242/2012-1537/33 a rozhodnutia vydaného pod č. 20242/012-1537/35 zo 4. októbra 2012.

4. Navrhovateľ ďalej uvádza, že krajský súd žalobu žalobcov rozsudkom vydaným pod sp. zn. 1 S 233/2013 z 15. januára 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zamietol a žalobcovia proti označenému rozsudku krajského súdu podali odvolanie. Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2 Sžo 47/2015 z 24. mája 2017 rozsudok krajského súdu zrušil a vec postúpil okresnému súdu ako vecne a miestne

príslušnému súdu na jej prerokovanie v civilnom sporovom konaní s tým, že žalobcovia sa na okresnom súde môžu domáhať odškodnenia proti žalovanej.

5. Žalobcovia následne v konaní pred okresným súdom doplnili svoju žalobu s odôvodnením, že k poškodeniu ich zdravia došlo násilným trestným činom, pre ktorý bolo trestné stíhanie zastavené z dôvodu nepríčetnosti páchatel'a. Okresný súd v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že z uvedeného dôvodu nemohli žalobcovia uplatniť svoje nároky na náhradu škody proti páchatel'ovi, a preto požiadali o odškodnenie podľa zákona č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 215/2006 Z. z.“) v súvislosti s poškodením zdravia, a to z titulu náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia u žalobcu v 1. rade v rozsahu 2 005 bodov po sume 14,89 €, čomu zodpovedá suma 29 854,45 €, a u žalobcu v 2. rade v rozsahu 1 355 bodov po sume 14,89 €, čomu zodpovedá suma 20 175,95 €. Žalovaná však poskytla pre každého zo žalobcov zhodne sumu 15 385 €, čo predstavuje zákonom určený limit hornej hranice odškodnenia podľa § 6 zákona č. 215/2006 Z. z., t. j. v rozsahu päťdesiatnásobku minimálnej mzdy, a nie v rozsahu, ako bolo určené znaleckými posudkami pri vyčíslení náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Podľa žalovanej nemožno žalobcom priznať nárok v časti prevyšujúcej zákonom stanovený limit pre odškodňovanie.

6. Podľa názoru navrhovateľa je zákonná úprava jednoznačná a *„jednoznačnosť tohto znenia nie je možné prekonať inak, len ústavne komfortným výkladom, a preto je potrebné preskúmanie súladu takéhoto znenia zákona s Ústavou SR a vydanie rozhodnutia Ústavným súdom Slovenskej republiky.“*

7. Keďže navrhovateľ dospel k záveru, že v označenej veci sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy uznesením sp. zn. 9 C 41/2017 z 5. apríla 2019 predmetné konanie podľa § 161 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku prerušil, a to do skončenia konania na ústavnom súde.

8. Navrhovateľ namieta neústavnosť ustanovenia § 6 zákona č. 215/2006 Z. z. (účinného do 31. decembra 2017), ktorému obsahovo zodpovedá ustanovenie § 13 zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [účinného od 1. januára 2018 (ďalej len „zákon č. 274/2017 Z. z.“)] a ktoré znie takto:

„Celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť 50-násobok minimálnej mzdy.“

9. Navrhovateľ dôvodí tým, že označené ustanovenie zákona č. 215/2006 Z. z. zasahuje do práva žalobcov, ktoré je chránené čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 4 ústavy, čím sa dostáva do rozporu aj s čl. 1 ods. 1 ústavy a bráni súdu poskytnúť žalobcom súdnu ochranu i podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

10. Navrhovateľ poukazuje na to, že právo na ochranu zdravia zakotvené v čl. 40 ústavy v sebe zahŕňa okrem iných zložiek aj povinnosť štátu prijať zodpovedajúce a účinné opatrenia zabezpečujúce jeho ochranu. Samotná ústava zaručuje právo na ochranu zdravia, a to *„ako právo absolútne.“* V rámci svojej argumentácie navrhovateľ uvádza, že aj *„hmotnoprávny predpis (Občiansky zákonník) definuje jeden z nárokov pri poškodení zdravia ako nárok na odškodnenie za prežitú bolesť ako i nárok za sťaženie spoločenského uplatnenia i v zmysle rozsahu tak, ako je nastavený v Zákone č. 437/2004 Zbierky zákonov. Podstatou poskytovania náhrady za škodu na zdraví v prípade vzniku takéhoto nároku je poskytnutie náhrady za bolesť z titulu útrap poškodeného, a tiež následné náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku poškodenia zdravia.“*

11. Navrhovateľ ďalej tvrdí, že súčasťou legitímneho očakávania poškodených je aj to, že *„spôsobená škoda im bude nahradená v plnom rozsahu bez toho, aby štát v legislatívnom procese nastavil úpravu takejto náhrady diametrálne odlišne a obmedzujúco pokiaľ za takúto škodu zodpovedá štát iným spôsobom ako je nastavená vo vzťahu k zodpovednosti ďalších škodcov.“*

12. Navrhovateľ poukazuje aj na „*Smernicu Rady Európskej únie 2004/80/ES zo dňa 29.04.2004 o odškodňovaní obetí trestných činov*“, podľa ktorej majú vnútroštátne pravidlá zaručiť spravodlivé a primerané odškodnenie obete. Navrhovateľ dôvodí aj tým, že podľa jeho názoru nie je potrebné určovať v podmienkach Slovenskej republiky hornú hranicu odškodnenia, hoci to Európsky dohovor o odškodňovaní obetí násilných trestných činov, ku ktorému Slovenská republika pristúpila, s odkazom na vnútroštátne právo pripúšťa.

II.

Namietaný nesúlad napadnutého ustanovenia s ústavou

13. Na základe už uvedeného navrhovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí návrhu na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Ustanovenie § 6 Zákona č. 2015/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi (aktuálna právna úprava § 13 Zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov) nie je v súlade s článkom 1 ods. 1, článkom 12 ods. 2, článkom 13 ods. 4 a článkom 40 Ústavy Slovenskej republiky.“

III.

Právna úprava významná pre predbežné prerokovanie návrhu navrhovateľa

14. Podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy ústavný súd rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, s ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

15. Podľa čl. 130 ods. 1 písm. d) ústavy ústavný súd začne konanie, ak podá návrh súd.

16. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

17. Podľa § 74 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy o súlade právnych predpisov nižšej právnej sily s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo medzinárodnou zmluvou, s ktorou vyslovila súhlas národná rada a ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, môže podať súd v súvislosti s prejednávanou vecou.

18. Podľa § 35 ods. 2 zákona o ústavnom súde za súd ako navrhovateľa podľa čl. 130 ods. 1 písm. d) ústavy koná príslušný sudca alebo predseda príslušného senátu.

19. Podľa § 75 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov okrem všeobecných náležitostí podľa § 43 musí obsahovať

a) označenie právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia, ktorého nesúlad s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo medzinárodnou zmluvou navrhovateľ namieta,

b) dôvody, ktoré vedú navrhovateľa k pochybnostiam o súlade napadnutého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo medzinárodnou zmluvou,

c) označenie predpisu vyššej právnej sily, jeho časti alebo niektorého jeho ustanovenia alebo medzinárodnej zmluvy, jej časti alebo niektorého jej ustanovenia, s ktorým napadnutý právny predpis podľa navrhovateľa nie je v súlade.

19.1 Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

19.2 Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

20. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

21. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Právne závery ústavného súdu

22. Navrhovateľ v posudzovanej veci na základe argumentácie bližšie opísanej v časti I tohto uznesenia namieta nesúlady v jeho veci aplikovaného ustanovenia § 6 zákona č. 215/2006 Z. z., resp. (nie je zrejmé, či aj) ustanovenia § 13 zákona č. 274/2017 Z. z. ustanovujúcich maximálnu sumu odškodnenia poskytnutú štátom osobe poškodenej na zdraví v dôsledku úmyselného násilného trestného činu s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 4 a čl. 40 ústavy.

23. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. Uvedené sa týka aj konania o súlade právnych predpisov, v rámci ktorého ústavný súd taktiež môže dospieť k záveru o zjavnej neopodstatnenosti návrhu na začatie konania, spočívajúcej najmä v nedostatku príčinnej súvislosti medzi namietaným nesúlalom napadnutej právnej úpravy (t. j. odôvodnením návrhu) a obsahom právnej

normy, ktorej nesúlad s právnym predpisom vyššej právnej sily navrhovateľ namieta (m. m. PL. ÚS 5/05, PL. ÚS 15/08, PL. ÚS 10/09, PL. ÚS 28/2015).

24. V okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd uvádza, že v kontexte navrhovateľom namietaného nesúladu napadnutej právnej úpravy považuje za rozhodujúcu tú skutočnosť, že vo veci, ktorú v konaní pred všeobecným súdom rozhoduje navrhovateľ, nie je štát škodcom, ale subjektom, ktorý predbežne kompenzuje poškodenému škodu (resp. jej časť) namiesto škodcu, ktorý ju momentálne nie je schopný alebo ochotný nahradiť, a ku takému (primeranému a spravodlivému, nie vždy však úplnému) odškodneniu dochádza aj v prípade, ak náhrade škody páchatelom trestného činu bránia iné zákonom predpokladané okolnosti (napr. nedostatok trestnej zodpovednosti páchatel'a).

25. Ak by bol za páchatel'a trestného činu (a teda za škodcu) považovaný samotný štát, bolo by podľa názoru ústavného súdu možné uvažovať o tom, že obmedzenie zodpovednosti štátu je diskriminačné, neprípustné a ústavne neudržateľné. V takom prípade by totiž išlo o typovo porovnateľné (rovnorodé) situácie, v ktorých by sa s poškodenými subjektami zaobchádzalo odlišným spôsobom, so zvýhodnením štátu, a naopak, znevýhodnením poškodeného, ktorému bola škoda spôsobená (práve) štátom. Vo veci navrhovateľ'a je však štát tým, ktorý poskytuje plnenie na vyrovnanie nerovnosti (u poškodených trestnými činmi, ktorí sa z faktických alebo právnych dôvodov nemôžu náhrady škody včas alebo vôbec domôcť proti páchatel'ovi trestného činu, poprípade inak), a toto plnenie je limitované. Námietka, že zákonodarca obmedzil výšku takéhoto plnenia, však sama osebe nesignalizuje nič, na základe čoho by bolo možné zmysluplne uvažovať o tom, že toto obmedzenie je ústavne nekonformné alebo rozporné s medzinárodnými dokumentmi, ktorými je Slovenská republika viazaná.

26. Po preskúmaní veci preto ústavný súd konštatuje, že prepojenie medzi navrhovateľom označenými článkami ústavy, teda čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 2, čl. 13 ods. 4 a čl. 40 ústavy, a namietanou právnou úpravou z pohľadu dôvodov uvedených v návrhu bez konkrétnejšie formulovaných úvah (podporujúcich záver o limitovanom náhradnom odškodnení zo strany štátu ako o zásahu do práva na ochranu zdravia,

ktorý je navyše nezlučiteľný so zásadami demokratického a právneho štátu, diskriminačný, nelegitímny a neproporcionálny) neindikuje žiadny ústavne relevantný rozpor (nesúlad). Z uvedeného vyplýva, že medzi navrhovateľom uvádzanými skutočnosťami (odôvodnením jeho návrhu) a namietaným nesúladom § 6 zákona č. 215/2006 Z. z. (platí to aj vo vzťahu k § 13 zákona č. 274/2017 Z. z.) s ním označenými článkami ústavy neexistuje príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd mohol reálne dospieť k záveru o ústavnej nesúladnosti napadnutej právnej úpravy, čo zakladá dôvod na odmietnutie návrhu navrhovateľa pri jeho predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatneného.

27. Odhliadnuc od už uvedených skutočností svedčiacich v prospech záveru o zjavnej neopodstatnenosti návrhu navrhovateľa, ústavný súd tiež poukazuje na neurčitost' návrhu, resp. jeho petitu, pokiaľ ide o text v zátvorke „(aktuálna právna úprava § 13 Zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov)“, čo v spojení s nedostatkom podpornej argumentácie [§ 75 písm. b) zákona o ústavnom súde] odôvodňuje v tejto časti odmietnutie návrhu aj podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že v konaní podľa čl. 125 ústavy plní funkciu tzv. negatívneho normotvorcu, ktorého rozhodnutia, ak zistí nesúlad právnej normy nižšej právnej sily s právnou normou vyššej právnej sily, majú v konečnom dôsledku derogačný účinok, a preto je nevyhnuté v návrhu presne označiť konkrétne normatívne časti (ustanovenia) právneho predpisu, v tomto prípade zákona, ktorých nesúlad s právnym predpisom vyššej právnej sily, resp. s medzinárodnou zmluvou navrhovateľ napáda (prítom v prípade súdu musí v zmysle čl. 144 ods. 2 ústavy návrh súvisieť s rozhodovaním súdu v konkrétnej veci). Zároveň je potrebné návrh náležite odôvodniť v celom jeho rozsahu (v tomto prípade, aj pokiaľ ide o text v zátvorke demonštratívne textovo vyčleneného návrhového petitu). Rozsahom návrhu a jeho dôvodmi je potom ústavný súd viazaný (§ 45 zákona o ústavnom súde).

28. Návrh v rozsahu vymedzenom v predchádzajúcom bode nespĺňa kritériá, ktoré by umožňovali ústavnému súdu o ňom ďalej konať, keďže nie je zrejmé, prečo a ako by sa mal ústavný súd vysporiadať s textom uvedeným v zátvorke petitu návrhu (predovšetkým či ide o kumulatívny, alternatívny alebo subsidiárny návrh, alebo nemá návrhový význam). Vzhľadom na zmenu právnej úpravy v medziobdobí (prijatie nového zákona a zrušenie zákonodarcom toho, ktorý bol podkladom pre uplatnenie dotknutého nároku v súdnom konaní) ide pritom o podstatnú okolnosť priamo sa týkajúcu špecifikácie predmetu posúdenia ústavným súdom tvrdeného nesúladu právneho predpisu, resp. jeho ustanovenia [§ 75 písm. a) zákona o ústavnom súde] oproti v návrhu uvedeným referenčným normám [§ 75 písm. c) zákona o ústavnom súde]. V tejto súvislosti možno podotknúť, že z návrhu nijako nevyplýva ani to, že by sa v príslušnom smere dotýkal rozhodovania ústavného súdu nad rámec návrhu v zmysle § 89 zákona o ústavnom súde, ktoré je navyše nezávislé na samotnom návrhu súvisiacom s konkrétnou rozhodovacou činnosťou súdu (čo by bolo aktuálne v prípade súčasne účinnej, obsahovo nadväzujúcej, najmä vykonávacej právnej úpravy).

29. Ak by sa aj ústavný súd pokúsil o interpretáciu návrhového petitu ako kumulatívneho vo vzťahu k časti textu v zátvorke (ustanovenie neskôr účinného zákona, ktoré samotný navrhovateľ nepovažuje pri rozhodovaní v dotknutej veci za použiteľné), absentuje zákonom požadovaná argumentácia, a pritom ide o obligatórnu náležitosť návrhu. Nedostatok riadneho odôvodnenia návrhu na začatie konania má pritom v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu významné procesné dôsledky, taktiež vedúce v konečnom dôsledku k odmietnutiu návrhu z dôvodu nesplnenia jeho zákonom predpísaných náležitostí (osobitne vo vzťahu k návrhu súdu na začatie konania o súlade právnych predpisov PL. ÚS 46/2015, m. m. ďalej napr. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 375/2014, II. ÚS 519/2016, IV. ÚS 574/2018).

30. V rámci konania o súlade právnych predpisov ústavný súd nemôže sám vykonať konverziu navrhovateľom chybné formulovaného návrhu na začatie konania. Z už citovaného § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vyplýva, že tento na druhej báze exaktne identifikuje návrhy na začatie konania, na odstránenie odstrániteľných nedostatkov ktorých môže ústavný súd navrhovateľa vyzvať a určiť mu na to lehotu. Zároveň vo svojej tretej vete taxatívnym výpočtom stanovuje druhy návrhov na začatie konania, na nedostatky ktorých ústavný súd navrhovateľa neupozorňuje, čo má pri použití systematického výkladu (aplikačný vzťah druhej vety § 56 ods. 3 na jednej strane a tretej vety toho istého ustanovenia na strane druhej) v spojení s ideou racionálneho zákonodarcu za následok, že v prípade ich výskytu ústavný súd odmietne takéto návrhy pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí bez akejkolvek výzvy na odstránenie nedostatkov.

31. Návrh podaný podľa čl. 125 ods. 1 ústavy patrí do druhej z popísaných druhových skupín návrhov na začatie konania. Ide totiž o návrh na začatie konania podľa § 42 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde, a pritom § 56 ods. 3 tretia veta toho istého zákona kogentne zakazuje ústavnému súdu upozorňovať navrhovateľa na nedostatky jeho návrhu, a to bez úvahy o ich prípadnej odstrániteľnosti. Ústavný súd preto ani v tomto prípade navrhovateľa na odstránenie chýbajúcich náležitostí jeho návrhu na začatie konania nevyzýval.

32. Sumarizujúc už vyslovené závery, ústavný súd návrh navrhovateľa pri jeho predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jeho zjavnej neopodstatnenosti a zároveň aj, a to vo vzťahu k už citovanému textu v zátvorke návrhového petitu, podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

33. Nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd dopĺňa, že pokiaľ navrhovateľ vo vzťahu k označenému (ako nesúladnému s ústavou) zákonnému ustanoveniu používa argument *„jednoznačnosť tohto znenia nie je možné prekonať inak, len ústavne komfortným výkladom“* (správne „ústavne konformným výkladom“, pozn.), popiera tým účel svojho procesného výstupu smerom k ústavnému súdu a samotný účel konania

o súlade právnych predpisov, najmä konkrétnej kontroly ústavnosti. Ak totiž zastáva názor, že ním požadovaný efekt možno dosiahnuť interpretačne, ústavne konformným výkladom zákona, mal ísť touto cestou, keďže podľa načrtnutej premisy by vyslovenie nesúlady právnych predpisov pre rozhodnutie v ním prejednávanej veci evidentne nebolo potrebné (mýli sa teda navrhovateľ, ak sa domnieva, že áno).

P o u č ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2020

Ivan Fiačan
predseda pléna Ústavného súdu
Slovenskej republiky